

τής ο Παύλος ο Θηβαίος. Και διηγούνταν μεγάλη και θαυμαστά γι' αυτόν. Και ο Όσιος απεφάσισε να τον συναντήσει. Κι εξεκίνησε από το σκηπήριό του. Η είδηση έφθασε και στον Παύλο, ότι έρχεται κοντά του κολοσσός του ασκητισμού. Ένα ρίγος επέρασε το κορμί του, εβούρκωσαν τα μάτια του, έκαμε το σταυρό του με συγκίνηση και βγήκε να τον προϋπαντήσει.

Ποτέ της ή έρημος δεν είδε τόσο συγκινητική σκηνή. Οι δυο κολοσσοί της ερήμου αγκαλιάσθηκαν με αδελφική στοργή και έδωκαν τον άγιο ασπασμό. Ο ένας αντλούσε από τον άλλο διδάγματα και θάρρος.

Ο Άγιος Αντώνιος είχε φθάσει τα εκατόν πέντε χρόνια. Μια μέρα ετοιμάσθηκε καθ' όλα. Εκοινώνησε των αχράντων Μυστηρίων. Έπειτα εκάλεσε κοντά του τους μαθητές του, άρχισε να τους δίδει συμβουλές σοφές, στοργικές, άγιες. Μια μυρωδιά ουρανού μοσχολίβανου

ξαφνικά επλημμύρισε το κελλί του και όλο το μοναστήρι. Και είδαν όλοι το πρόσωπο του ασκητή να λάμπει σαν πρόσωπο Αγγέλου. Εσήκωσε τα μάτια του ψηλά στον ουρανό και είπε σιγανά-σιγανά κάνοντας τον σταυρό του: «Κύριε Ιησού, ο Κυριός μου και ο Θεός μου, δέξου το πνεύμα μου». Έπειτα βιαστικά το βλέμμα του περιέφερε στους μαθητές του σαν να εφοβόταν μήπως δεν προφθάσει και είπε τα τελευταία λόγια του: «Αγαπήσατε τον Θεό και μηδέν προτιμήσατε της αγάπης Αυτού». Ένα χαμόγελο θεϊκό χαράχθηκε στα χείλη του κι έκλεισε για πάντα τα μάτια του ο μεγαλύτερος των ασκητών φιλοσόφων του Χριστιανισμού. Όλων τα μάτια εβούρκωσαν και τα δάκρυα άρχισαν να αυλακώνουν τα πρόσωπά των. Την ίδια στιγμή αγγελικές φωνές έψαλλαν ολόγλυκα αρμονικά.

Το όνειρο του ξενητεμένου

Δεν ήμουνα ακόμη δεκαενιά
μα είχα σε μέρη μακρινά
πολλές φορές γυρίσει,
Είχα μια ανίκητη
μια παιδική καρδιά
πολλές φορές πλανήθηκε,
πολλές φορές πληγώθηκε
πολλές φορές είχε αμαρτήσει.
Στη ξενιτεία αυτή απομόνωσα
τον έρημο εαυτό μου
και πλήγωσα πολλές φορές
την τρυφερή και νιατική ψυχή μου;
Αλλά ποτέ δεν μ' άφησε
το επίμονο όνειρό μου
που θέμα του παντοτινά
Είναι ο γυρισμός μου.

Σάββας Νικολάου
από την Κυθρέα και τώρα στην Αμερική